

ישראל (דרגה 2)

ממשלת ישראל אינה עומדת באופן מלא בסטנדרטים המינימליים למיגור הסחר בבני אדם אולם עושה מאמצים משמעותיים להשגתם. מאמצים אלה כללו חקירה, העמדה לדין והרשעה של משתפי פעולה נושאי תפקיד. הממשלה ביטלה את "חוק הפיקדון", ובכך הקטינה את הפגיעות של עובדים זרים ומהגרים לסחר בבני אדם, והחלה להחזיר כספים לחלק מהעובדים. הממשלה המשיכה להפעיל מקלטים ומתקנים אחרים המעניקים מגוון שירותי טיפול ושיקום לקורבנות הן בטווח המיידי הן בטווח הארוך. עם זאת, מאמצים אלה לא היו משמעותיים ומתמשכים בהשוואה למאמצים בתקופת הדיווח הקודמת, גם אם אין מביאים בחשבון את השפעת מגפת הקורונה על יכולת הממשלה לפעול נגד סחר בבני אדם. הנוהל הרשמי להשגת הכרה כקורבן סחר גרם לעיתים להתעוררות מחודשת של הטראומה אצל הקורבנות ועיכב את הגישה שלהם לטיפול נדרש, לעיתים במשך שנים. נוסף על כך צמצמה הממשלה את המאמצים הכוללים לחקור, להעמיד לדין ולהרשיע סוחרי אדם. מדיניות הממשלה כלפי עובדים זרים הגבירה את פגיעותם לסחר, והממשלה לא ביצעה חקירה שיטתית למקרי הסחר שהפנו אליה ארגוני חברה אזרחית. זו השנה החמישית ברציפות שחוליית הסחר בבני אדם במשטרה, שהיא עדיין הסמכות היחידה להכיר באופן רשמי בקורבנות סחר, פועלת בתוך מחסור מהותי בכוח אדם, מצב שהשפיע עוד יותר על יעילות הליכי ההכרה בקורבנות והפנייתם לשירותי הגנה. מסיבות אלה ישראל הורדה לדרגה 2.

המלצות לפי עדיפות

- לזרז תהליכים לזיהוי ולהפניה של קורבנות סחר לטיפול הולם, כולל כאלה שהופנו על ידי ארגוני חברה אזרחית, מבלי שהדבר יעורר בהם טראומה מחודשת, ולוודא שההליכים להכרה בקורבנות נוקטים גישה מושכלת לטראומה.
- להסמיך יותר פקידי ממשל בכל הארץ לזהות קורבנות סחר כדי לאפשר לאחרונים גישה יעילה יותר לשירותי הגנה.
- ליזום סינון של עובדים זרים ומהגרים לא חוקיים מאפריקה כדי להבטיח שנפגעי סחר בקרב אוכלוסיות אלה לא ייענשו בגין מעשים בלתי חוקיים שהסוחרים חייבו אותם לבצע, כגון הפרות הגירה.
- להגדיל באופן משמעותי את מספר החקירות, מקרי ההעמדה לדין וההרשעות של הסוחרים בעובדים, כולל מקרי סחר פוטנציאליים שהופנו על ידי ארגוני חברה אזרחית.
- להטיל על המורשעים בסחר בבני אדם עונשים הולמים הכרוכים במאסרים משמעותיים.
- להעלות משמעותית את המודעות למאבק בסחר בבני אדם ואת ההכשרה לזיהוי קורבנות בקרב אנשי אכיפת החוק, כולל שוטרים ואנשי בתי הסוהר, ברמה האזורית והמקומית.

- לספק גישה למערכת הבריאות הארצית, לרבות למקלטים ולטיפול רפואי ופסיכוסוציאלי, לקורבנות כל סוגי הסחר לכל משך שהותם בישראל.
- להגדיל את מספר פקחי העבודה, העובדים הסוציאליים והמתורגמנים בענפי החקלאות, הבנייה והסיעוד הביתי, ולספק להם הכשרה בנושאי זיהוי קורבנות סחר.
- להגביר את האכיפה של זכויות העבודה של עובדים זרים, לבטל את דמי הגיוס שנגבים משכר העובד של כל העובדים הזרים והפלסטינים, ולוודא שכל דמי הגיוס ישולמו על ידי המעסיקים.
- להקים מערכות שיבטיחו שלעובדים זרים ופלסטינים יש חוזי עבודה תקפים והוגנים, ולוודא שדמי הגיוס שמוטלים על המעסיק לא יגולגלו על העובדים.
- לשנות את החוק למאבק בסחר משנת 2006 כדי שיכלול הגדרה העולה בקנה אחד עם החוק הבינלאומי לסחר בבני אדם.
- לשתף באופן שקוף את החברה האזרחית במידע על מאמצי הממשלה נגד סחר בבני אדם.
- למנות בכנסת ועדה או ועדת משנה לטיפול בסחר בעובדים.

העמדה לדין

הממשלה צמצמה את כלל המאמצים של אכיפת החוק. החוק נגד סחר בבני אדם משנת 2006 הפליל על סחר מיני ועל סחר בעובדים, וקבע עונשים של עד 16 שנות מאסר בגין סחר באנשים בוגרים ועד 20 שנות מאסר על סחר בילדים. העונשים הללו היו מחמירים במידה מספקת, ובהקשר של סחר מיני - תואמים לעונשים שנקבעו בגין פשעים חמורים דומים כגון אונס. באופן שאינו עולה בקנה אחד עם הגדרת סחר בבני אדם בחוק הבינלאומי, החוק לא קבע כי השימוש בכוח, הונאה או כפייה הוא מרכיב חיוני בפשע. תחת סעיף 376א לחוק העונשין, התשל"ז-1977, החזקת דרכון של אדם בניגוד לרצונו דינה עונש של שלוש עד חמש שנות מאסר.

בשנת 2020 יזמה המשטרה בסך הכול 11 חקירות, שכללו חקירה אחת על פשעי סחר מיני, שמונה חשדות לעבירות של עבודת כפייה ושני חשדות לפשעי סחר מיני בילדים; כמו כן חקרה המדינה 91 פשעים הקשורים לסחר מיני, אך קבעה שכולם היו עבירות הקשורות לזנות. נתונים אלה הם ירידה בהשוואה לשנת 2019 שבה היו 18 חקירות בסך הכול (שלוש בסחר מיני במבוגרים, שמונה על עבודת כפייה ושבע חקירות על סחר מיני בילדים). בשנת 2020 יזמה המדינה בסך הכול תשעה כתבי אישום, מתוכם שלושה על סחר מיני במבוגרים, אחד על עבודת כפייה, וחמישה על סחר מיני בילדים; זו הייתה ירידה בהשוואה ל-2019 שאז הוגשו סך של 20 כתבי אישום (16 על סחר מיני במבוגרים, שניים על עבודת כפייה ושניים על סחר מיני בילדים).

במקרה שבו הוגש כתב אישום באפריל 2020, הנאשם נחשד כי החזיק נשים וילדים בתנאי עבדות בכת ירושלמית; הנאשם הכריח לכאורה את המשתתפות ב"סמינר הנשים" שלו לספק שירותי משק בית שלא מרצונו, ולהעביר כל שכר ישירות אליו. בשנת 2020 הרשיעה המדינה 12 סוחרים בבני אדם, בהם תשעה שהאשמו בעבירות סחר מיני במבוגרים, שניים בעבודות כפייה ואחד בעבירות סחר מיני בילדים; זו הייתה ירידה בהשוואה לשנת 2019 שאז הורשעו 17 סוחרי אדם (13 בגין סחר מיני במבוגרים וארבעה בגין סחר מיני בילדים). לא היו אשמים בעבודות כפייה). מתוך 24 גזרי הדין שניתנו במהלך שנת 2020, ובתוכם תיקים שההרשעה עליהם ניתנה בתקופות דיווח קודמות, קיבלו 13 סוחרי אדם עונשי מאסר ארוכים יותר משנה. גזרי הדין נעו בין קנס וחמישה חודשי עבודות שירות לבין 5.5 שנות מאסר ועונש מאסר על תנאי של 12 חודשים; במקרים מסוימים כלל גזר הדין גם קנסות ופיצויים לנפגעים. הממשלה תיאמה עם ממשלה זרה לחקור מקרה של חשד לסחר בילדים שהיו מעורבים בו חשודים זרים וישראלים. נוסף על כך פתחו הרשויות ב-145 חקירות פליליות והגישו 94 כתבי אישום נגד מעסיקים של עובדים זרים בגין חשד להפרת חוקי העבודה; בתי המשפט גזרו 77 עונשים עם סנקציות ופיצויים בהיקף כולל של כ-3.7 מיליון שקל (1.15 מיליון דולר). זו ירידה משמעותית לעומת 2019 שבה פתחה המדינה 1,087 חקירות פליליות בגין חשד להפרת חוקי העבודה, הגישה 94 כתבי אישום, וגזרה 123 עונשים עם סנקציות ופיצויים בהיקף כולל של 6.88 מיליון שקל (2.14 מיליון דולר).

הממשלה המשיכה לדווח על מאמצי אכיפה שנועדו לטפל בפקידי ממשל שהיו שותפים לעבירות סחר במהלך תקופת הדיווח. בספטמבר 2020 יזמה הממשלה חקירה אחת שבה מעורב שוטר, שלפי החשד ניסה לשדל קבלת שירותי מין מקורבן סחר מיני בילדים; המדינה העמידה את השוטר לדין במרץ 2021. בנובמבר 2020 גזרה המדינה על שוטר 18 חודשי מאסר בפועל, עונש מאסר על תנאי וקנס בגין קבלת שוחד מבעל בית הבושת שבו התרחש לכאורה סחר כדי שיאפשר למתקן להמשיך לפעול. כתב האישום בתיק הוגש בתקופת הדיווח הקודמת; נכון לתום תקופת הדיווח, ערערה פרקליטות המדינה לבית המשפט העליון על קלות העונש. בינואר 2021 הגישה המדינה כתב אישום גם נגד פקיד ברשות האוכלוסין וההגירה שהיה אחראי על תיאום סוכנויות כוח אדם פרטיות בענף המטפלים הזרים - תחום שחשוף מאוד לסחר בבני אדם – בחשד שהשיג במרמה אשרות לעובדים זרים, וכן באשמת קבלת שוחד והפרת אמונים.

חוליית הסחר בבני אדם של משטרת ישראל צומצמה לקצין אחד במשך מרבית שנת 2020, וקצין זה הופנה תכופות לאכוף הגבלות הקשורות למגפת הקורונה. ארגוני חברה אזרחית דיווחו כי לעיתים נרתעה הממשלה מחקירת מקרי סחר מורכבים בשל מחסור במשאבים. כך למשל, סירבה משטרת ישראל בתחילה לחקור חשד למקרה של עבודות כפייה של עובדי חקלאות תאילנדים; לאחר שארגון חברה אזרחית עתר לבית המשפט העליון, פתחה משטרת ישראל בחקירה, הכירה בעובדים כקורבנות סחר והפנתה אותם למקלט סחר. בסוף שנת 2020 החליט מפכ"ל המשטרה בפועל להפנות משאבים והנחיות נוספות לחוליית הסחר, כולל הוספת שני קצינים נוספים לחוליה. בסוף תקופת הדיווח, טרם הצטרפו הקצינים החדשים לחוליה. הממשלה דיווחה על קשיים באיסוף עדויות מקורבנות ומעדים שהחריפו בגלל רצונם של הקורבנות הזרים לחזור למולדתם בזמן המגפה. כדי להתמודד עם הפער שנוצר, הפיצה הממשלה מסמכי מדיניות בנושא לקיחת עדות מוקדמת במקרים אלה, מדיניות שנועדה ליצור תקן אחיד. לפי דיווחי הממשלה במהלך תקופת הדיווח,

התעכבו חקירות עקב חוקרים שחלו, הסגרים שנאכפו והגבלות אחרות הקשורות לקורונה. כדי לטפל באתגרים שבדיווח על פשעי סחר במהלך המגפה, הקימה משטרת ישראל מערכת מקוונת להגשת תלונות עבור קורבנות הנרתעים מהמפגש עם גורמי אכיפת החוק, כולל מהגרי עבודה לא חוקיים. כמו בשנים קודמות העניקה הממשלה הכשרה מקיפה בנושא המאבק בסחר בבני אדם, סדנאות להעלאת מודעות וסמינרים, לעיתים בתיאום עם ארגוני חברה אזרחית; חלק מההזרכות נערכו באופן וירטואלי בשל מגבלות הקורונה. עם זאת, כחלק ממגבלות הקורונה ביטלה הממשלה הזרכות על המאבק בסחר שנועדו לגופים מעורבים מרכזיים, ובכלל זה הכשרה לשוטרים חדשים והכשרה לפקידי גבול והגירה. בשל המגפה ביטלה הממשלה הזרכות חובה בנושא פשעי מין וסחר לשופטים הדנים בתיקים פליליים בשנת 2020.

הגנה

הממשלה הפחיתה במאמצים לזיהוי קורבנות סחר והגנה עליהם. נוסף על כך גרמה מדיניות זיהוי קורבנות הסחר של הממשלה להתעוררות מחודשת של הטראומה בקורבנות ולעיכוב בגישה שלהם לשירותים הולמים. בשנת 2020 דיווחה הממשלה כי קיבלה 74 הפניות לקורבנות מארגוני חברה אזרחית וממקורות ממשלתיים, לעומת 96 הפניות בשנת 2019. מתוך 74 ההפניות העניקה הממשלה מעמד רשמי של קורבן סחר ל-69 אנשים - בהם 53 נשים ו-16 גברים - ירידה קלה לעומת 73 הקורבנות שהוכרו בשנת 2019. מתוך 69 הקורבנות שהוכרו, 39 נשים ונערות ישראליות היו קורבנות לעבדות בכת, תשעה היו קורבנות לסחר מיני, ו-20 היו קורבנות לעבודות כפייה. הממשלה הכירה כקורבן סחר בגבר אחד שנוצל בסיני לפני שהגיע לישראל, לעומת שלושה קורבנות ניצול בסיני שהוכרו בשנה הקודמת. הממשלה המשיכה להפיץ הנחיות לזיהוי קורבנות סחר בתפוצה נרחבת למשרדים הרלוונטיים. עם זאת, הממשלה דיווחה כי החוליה לסחר בבני אדם היא הישות הממשלתית היחידה המוסמכת להעניק לאנשים מעמד רשמי של קורבן סחר שמאפשר להם גישה מלאה לשירותי הגנה. מכיוון שהממשלה אישרה רק קצין ממונה אחד לבחינת בקשות הקורבנות בכל הארץ, התעכב התהליך משמעותית במשך חודשים, ובמקרים מסוימים, שנים, ובמהלך הזמן הזה עיכב את הגישה של הקורבנות לשירותי הגנה נחוצים. ארגוני חברה אזרחית דיווחו כי הקצין הממונה היחיד דחה בקשות להכרה בקורבנות סחר שנראו מורכבות, וכי רק בקשות פשוטות להכרעה קיבלו אישור; בשנת 2020 אישרה הממשלה כמה מקרים שנדחו בתחילה על ידי הקצין, לאחר שארגוני חברה אזרחית עתרו לבית המשפט העליון. ארגוני חברה אזרחית דיווחו כי תקן הראיות המחמיר של הממשלה למתן מעמד של קורבן רשמי, שדורש עדויות של עדי ראייה ותאריכים ופרטים מהקורבנות, מנע מחלק מהקורבנות שהופנו על ידי ארגוני חברה אזרחית קבלת מעמד, ולכן גם טיפול הולם בשנת 2020. בשל נטל ההוכחה הגבוה המוטל על הקורבנות לספר ולהוכיח את שנעשה להם, כולל הבאת עדים שיוכיחו את סיפורם, דיווחו ארגוני חברה אזרחית כי הקורבנות עוברים את חוויית הטראומה מחדש, מבלי לדעת אם יזכו לשירותי הממשלה בסוף התהליך; הקורבנות הסתייגו גם מהצורך לפנות לעדים, עקב חשש מסטיגמות סביב הניצול שחוו. במאי 2020, בתגובה לתיק שנידון בבית המשפט העליון, התחייבה הממשלה להקים הליך ערעור בתוך שישה חודשים וליצור מערך קריטריונים להכרה רשמית בקורבנות סחר; בסוף תקופת הדיווח כבר גיבשה החוליה לסחר בבני אדם טיוטה לשני כללי המדיניות,

אך הם טרם גובשו סופית ולא הוחל ביישומם. כמה ארגוני חברה אזרחית לא דיווחו על מקרים של סחר בבני אדם שהתרחשו בקרב קהילת המהגרים האריתראית והסודנית, עקב אותן דרישות הוכחה גבוהות ובשל הסיכון שתהליך הפנייה יעורר מחדש את הטראומה אצל הקורבנות מבלי שיביא בסוף להכרה. ארגוני חברה אזרחית דיווחו גם על מקרים רבים שבהם הממשלה עיכבה ארוכות את ההכרה בקורבנות הסחר. כך למשל, הממשלה העניקה מעמד קורבן לקורבן סחר מיני במולדובה 18 שנה לאחר המקרה; בסופו של דבר ההכרה הייתה מאוחרת מדי, והנפגעת נפטרה ממנת יתר של סמים חודשיים לאחר ההכרה בה כקורבן סחר.

הממשלה המשיכה לספק מגוון רחב של שירותי הגנה לקורבנות של כל סוגי הסחר. הממשלה המשיכה להפעיל מקלט עם 35 מיטות לנשים קורבנות סחר, מקלט עם 35 מיטות לגברים קורבנות סחר, ודירות מעבר עם 18 מיטות לנשים קורבנות סחר. בעקבות המגפה חילקה הממשלה את תושבי המקלטים ל"קפסולות" כדי לצמצם את ההדבקה, וכל מקלט הקצה מקומות ייעודיים לבידוד דיירים שנחשפו לקורונה. משרד העבודה הרווחה והשירותים החברתיים סייע גם לחיסון דיירי המקלטים והצוות לפני האוכלוסייה הכללית כדי להקטין את הסיכויים להתפרצות במקלטים. דיירי המקלטים רשאים לצאת בחופשיות. המקלטים הציגו שירותי שיקום לשנה, כולל הכשרה תעסוקתית, תמיכה פסיכוסוציאלית, טיפול רפואי, לימודי שפה וסיוע משפטי. בשל הגבלות הקורונה, בחלק מתקופת הדיווח התקיימו שירותים מסוימים, כגון התייעצויות רפואיות וטיפול פסיכוסוציאלי, באופן וירטואלי או באמצעות טלפון ולא באופן אישי. בשנת 2020 סייע מקלט הנשים ל-40 קורבנות בוגרות ולשלושה ילדים של קורבנות; מקלט הגברים סייע ל-32 קורבנות, ודירות המעבר סייעו לתשע נשים ול-21 ילדים שהתלוו לאימותיהם; בשנת 2019 סייע מקלט הנשים ל-59 קורבנות בוגרים ולשלושה ילדים של קורבנות; מקלט הגברים סייע ל-33 קורבנות, ודירות המעבר סייעו ל-21 גברים ונשים, ביניהם 18 ילדים. במהלך תקופת הדיווח התאים צוות המקלט את הפעילות כדי שתיתן מענה לקורבנות חירשים ואילמים, בין השאר באמצעות התקשרות עם מתורגמן.

משרד העבודה והרווחה המשיך להפעיל את המרכז הארצי לניצולי עבדות וסחר בתל אביב שכונה בעבר "מרכז יום", ונועד לקורבנות סחר, נשים וגברים, שהמתינו למקום במקלט, בחרו שלא להתגורר במקלט או שהשלימו שנה במקלט. המרכז סיפק שירותים פסיכוסוציאליים וסיוע במזון, עם עובדים סוציאליים שהוכשרו לזהות אנשים בסיכון לסחר מחדש. בשנת 2020 סיפק המרכז שירותים ל-133 גברים ו-106 נשים וכן ל-160 ילדים, בהשוואה לשנת 2019 שבה סיפק המרכז שירותים ל-230 גברים ונשים ול-125 ילדים של קורבנות. הממשלה הקצתה 7.78 מיליון שקל (2.42 מיליון דולר) להפעלת המקלטים, דירות המעבר והמרכז בשנת 2020 – סכום זהה לשנת 2019. נוסף על כך עבור קורבנות סחר מוכרים שבחרו שלא להישאר במקלטים, המשיכה הממשלה לספק מכתב רשמי שהגן עליהם מפני מעצר אפשרי בגין הפרות הגירה, ומספרי קשר בשעת חירום למקלטים ולמשרדים רלוונטיים. הממשלה המשיכה להעניק טיפול רפואי חינם למשך שנה במתקני בריאות שונים במימון ממשלתי לקורבנות סחר מוכרים החיים מחוץ למקלטים.

הממשלה המשיכה לעודד את הקורבנות לסייע בחקירה ובהעמדה לדין של האנשים שסחרו בהם, אך לא דרשה את השתתפותם בתיקים שהתנהלו בבית המשפט כתנאי לקבלת אשרות או סיוע הגנה; הקורבנות היו רשאים להחליט לעזוב את המדינה בזמן ההמתנה להליך המשפטי. במהלך תקופת הדיווח הפיצה הממשלה הנחיות מדיניות חדשות לגביית עדויות מוקדמות במקרים שבהם היו מעורבים קורבנות זרים, עבור קורבנות זרים שביקשו לשוב למולדתם לפני השלמת המשפט. במרץ 2021 קבעה הממשלה נוהל חדש לניהול פשעי מין, כולל סחר מיני, שכלל מינוי איש קשר ייעודי בכל בית משפט לתיאום ביטחונם של הקורבנות בזמן ההליכים, הסדרת חדרי המתנה פרטיים ואפשרות למתן עדות בווידיאו. הממשלה אפשרה לקורבנות הסחר לעבוד במהלך החקירה וההעמדה לדין של המואשמים בסחר בהם. אגף הסיוע המשפטי המשיך להעניק סיוע משפטי חינם לקורבנות הסחר; בשל המגפה עבר הצוות למתן ייעוץ לקורבנות באופן וירטואלי במקום פנים אל פנים. בשנת 2020 התקבלו באגף הסיוע המשפטי 76 בקשות לסיוע משפטי מנפגעי סחר פוטנציאליים לעומת 86 בקשות לסיוע משפטי בשנת 2019. הממשלה סיפקה לכל הקורבנות השוהים במקלטים אשרות B1 שהן אשרות עבודה ללא הגבלה; בשנת 2020 הנפיקה הממשלה 29 אשרות B1 חדשות לקורבנות סחר ו-99 הארכות לאשרות B1. כאשר מסתיים ההליך הפלילי, נפגעי הסחר רשאים לבקש אשרת שיקום למשך שנה נוספת; עקב עיכובים שנגרמו בעקבות הקורונה האריכה הממשלה אשרות שיקום על בסיס אד הוק. בשנת 2020 הנפיקה הממשלה 14 אשרות שיקום לשנה ושלוש הארכות לשנה. כמו כן הונפקו שמונה אשרות לקורבנות סחר החוזרים לישראל לאחר שעזבו את המדינה בשנת 2020. זו ירידה משמעותית לעומת 34 אשרות מסוג זה שהונפקו בשנת 2019. לקרן החילוט הממשלתית שעושה שימוש ברכוש ובכסף שהוחרם מסוחרים כדי לסייע לקורבנות, לא היו מספיק משאבים להקצאת מענקים חדשים לקורבנות בשנת 2020. עם זאת, היחידה הארצית למאבק בסחר בבני אדם וועדת הקרן הבטיחו שההקצאות שאושרו בתקופת הדיווח הקודמות יועברו במלואן; הממשלה העבירה 83% מההקצאות שאושרו לשנת 2019, בסך כולל של 419,500 שקל (130,560 דולר), למספר לא ידוע של מועמדים לקבלת שירותי הגנה שונים, ובתוכם דיו, ייעוץ והכשרה מקצועית לנפגעים, פיצוי כספי בהוראת בית המשפט ומימון עבור ארגוני חברה אזרחית. החוק למאבק בסחר בבני אדם קובע שבית המשפט חייב להסביר בפסק הדין את החלטתו להימנע ממתן פיצויים, וכך הפך את מתן הפיצוי לברירת המחל; בשנת 2020 העניקה הממשלה לפחות 235,600 שקל (73,330 דולר) כפיצוי לקורבנות כחלק מההליכים הפליליים.

הממשלה שמרה על הנחיות המרתיעות מפני העמדה לדין של קורבנות סחר בגין מעשים בלתי חוקיים שסוחרים אילצו אותם לבצע כחלק מניצולם. עם זאת, הממשלה לא בדקה באופן שיטתי כדי לזהות מקרי סחר בקרב אוכלוסיית המהגרים הלא חוקיים מאפריקה או בקרב אנשים בזנות, ומשום כך ייתכן שהרשויות הענישו קורבנות לא מזוהים וחלק מהמזוהים בגין הפרות הגירה או עבירות זנות. בדצמבר 2020 הודיעה הממשלה על תוכנית למחיקת רישומים פליליים לאנשים שהורשעו בעבירות הקשורות לזנות, כולל קורבנות פוטנציאליים של סחר מיני; הממשלה לא דיווחה על מספר הרישומים הפליליים שנמחקו במהלך תקופת הדיווח, והתוכנית הייתה זמינה רק למי שלא נידון לתקופות מאסר.

באפריל 2020 הכריז בית המשפט העליון על "חוק הפיקדון" (סעיף 4 לחוק מניעת הסתננות) כבלתי חוקתי. החוק חייב את המעסיקים להפקיד אחוז מסוים משכרם של מהגרים לא חוקיים - כולל של קורבנות סחר מוכרים - בקרן אשר המהגרים לא קיבלו גישה אליה עד ליציאתם מהארץ; הממשלה גם הייתה רשאית לקזז מהקרן כספים עבור כל יום שהמהגר נשאר במדינה ללא ויזה. בעקבות פסק הדין הקימה רשות האוכלוסין וההגירה אתר שבאמצעותו יכלו העובדים לבקש את שכרם המנוכה. עד מרץ 2021 החזירה הממשלה 210.54 מיליון שקל (65.53 מיליון דולר) ל-14,473 עובדים; 3,445 עובדים טרם קיבלו את הפיקדון שלהם, ו-3,202 טרם הגישו בקשה. בזמן שהממשלה החלה להחזיר לעובדים את הכספים שנוכו, היא פתחה 60 חקירות למעסיקים שניכו אך לא הפקידו כספים בקרן; 30 מעסיקים קיבלו קנסות והרשויות פתחו בחמש חקירות פליליות שהובילו לכתב אישום אחד. באוקטובר 2020 דחה משרד העבודה והרווחה הצעות שהגישו חברי כנסת לחייב את הממשלה להחזיר כספים לעובדים הזכאים או להעניק להם סיוע משפטי לתביעת מעסיקהם; עד סוף תקופת הדיווח לא טיפלה הממשלה בסוגיית החזרת הכספים לקבוצת עובדים זו. הממשלה המשיכה לתמרץ מהגרים לא חוקיים מאפריקה לצאת "מרצון" מישראל למדינות שלישיות באפריקה. התמריצים כללו כרטיס טיסה בתשלום ברוב המקרים וקצבה בסך 3,500 דולר במקרים מסוימים; עם זאת, ארגוני חברה אזרחית וארגון בין-לאומי אישרו כי מהגרים שהגיעו למדינה שלישית באפריקה לא קיבלו זכויות תושבות או תעסוקה עם הגעתם.

מניעה

מאמצי הממשלה למנוע סחר בבני אדם נותרו בלתי מספקים, ומדיניות הממשלה כלפי עובדים זרים הגבירה את פגיעותם לסחר. היחידה לתיאום המאבק בסחר בבני אדם במשרד המשפטים המשיכה לתאם ביעילות את מאמצי המאבק בסחר בין משרדים וארגוני חברה אזרחית רלוונטיים במהלך תקופת הדיווח, ופקידי היחידה המשיכו להופיע באופן קבוע בתקשורת כדי להעלות את המודעות לסחר. הממשלה שמרה על תוכנית הפעולה הלאומית שלה לשנים 2019–2024 למאבק בסחר בבני אדם. עם זאת, זו השנה השנייה ברציפות שהממשלה לא הגישה תוכנית יישום לתוכנית הפעולה הלאומית בת חמש השנים. במהלך שנת 2020 קיימו חמשת הצוותים הבין-משרדיים, שכל אחד מהם מתמקד ביעדים מרכזיים שתוארו בתוכנית הפעולה הלאומית, יותר מ-20 דיונים עם ארגוני חברה אזרחית ועמותות; הצוותים היו אמורים להציג את המלצותיהם לאישור בפני הוועדה המנהלת באמצע שנת 2021. על אחד מחמשת הצוותים הבין-משרדיים הוטל לערוך מחקר על היקף הסחר בישראל ועל מאפייניו; הממשלה לא דיווחה האם תוצרי מחקר עתידיים יהיו זמינים לציבור. הממשלה לא הקצתה כספים נוספים ליישום מלא של תוכנית הפעולה הלאומית זו השנה השלישית ברציפות. באוגוסט 2020 הקימה הממשלה מחדש את ועדת המשנה של הכנסת לסחר בנשים ולזנות, וכינסה ארבעה שולחנות עגולים בהשתתפות החברה האזרחית בנושאים הקשורים לסחר בבני אדם; ועדת המשנה לא הייתה פעילה מאפריל 2019 עד אוגוסט 2020 משום שלא קמה ממשלה. אומנם הממשלה הציגה דוח שנתי על מאמצי המאבק בסחר אולם הדוח לא היה זמין לציבור; ארגוני חברה אזרחית דיווחו על קושי להשיג מידע על מאמצי הממשלה להיאבק בסחר, והממשלה לא נענתה לרוב בקשות המידע. במהלך תקופת הדיווח ערכה הממשלה קמפינים לאומיים שונים להעלאת המודעות, כולל

תוכניות חינוכיות לתלמידים, פרסומות בטלוויזיה הארצית, שידורי רדיו והרצאות לפקידי ממשל, הצוותים במקלטים ואנשי אקדמיה.

בשנת 2020 הוציא משרד העבודה והרווחה, שהעסיק 231 פקחי עבודה לביצוע בדיקות שגרתיות, 217 אזהרות מנהליות, הטיל 66 קנסות בסך כולל של 9.96 מיליון שקל (3.1 מיליון דולר), והגיש שישה כתבי אישום בגין הפרות עבודה שהיו מעורבים בהן עובדים זרים; בשנת 2019 הוציא המשרד 415 אזהרות מנהליות, הטיל 53 קנסות בשווי 9.6 מיליון שקל (2.99 מיליון דולר) ובחן ארבע תלונות פליליות שהביאו לחמישה כתבי אישום בגין הפרות עבודה. ארגוני חברה אזרחית המשיכו לדווח כי לא היו מספיק פקחי עבודה, במיוחד בענפי הבנייה והחקלאות, כדי לפקח ולאכוף את חוקי העבודה במידה מספקת. נוסף על כך דיווחו ארגוני חברה אזרחית כי הממשלה לא פיקחה באופן יעיל על חברות כוח אדם, ולא נלחמה ברשתות עברייניות שגייסו זרים לענפי הבנייה והסיעוד וכן לזנות.

בשנת 2020 אשררה הממשלה הסכמי עבודה בילטרליים עם סרילנקה וגאורגיה להעסקת עובדים סרילנקים וגאורגים בענפי הסיעוד הביתי והסיעוד במוסדות בהתאמה; הממשלה חתמה על הסכם עבודה בילטרלי גם מול נפאל, אך לא אשררה אותו. הממשלה לא יישמה בתקופת הדיווח הנוכחית את הסכם העבודה הבילטרלי מול הפיליפינים שאושרר בתקופת דיווח קודמת. הממשלה קיימה הסכמי עבודה בילטרליים לעבודות חקלאיות ובנייה מול שש מדינות נוספות; בשנת 2020, 3,646 מתוך 10,662 מהגרי עבודה זרים שהגיעו לישראל עשו זאת במסגרת הסכמים אלה. עובדים זרים שגויסו במסגרת הסכם עבודה בילטרלי מחזיקים בשלושה חוזי עבודה תקינים – של העובד, המעסיק והממשלה. החוק הישראלי מחייב מעסיקים של עובדים זרים לספק חוזי עבודה מפורטים בשפה שהעובד מבין אולם לא היה פיקוח ממשלתי הולם שיבטיח כי חוזים לעובדים שאינם נכללים בהסכמי עבודה בילטרליים יעמדו בתקני העבודה, דבר שהותיר עובדים חשופים לנוהלי העסקה נצלניים. ארגוני חברה אזרחית דיווחו כי לעיתים קרובות קרה שעובדים זרים שילמו שכר טרחה מופקע לסוכנויות גיוס במדינת מוצאם או לסוכנות כוח האדם הישראלית; הארגונים דיווחו כי עובדים זרים רבים מימנו את התשלום באמצעות הלוואות בריבית גבוהה ממלווים בלתי רשמיים או בלתי חוקיים בישראל, ובכך הגבירו את פגיעותם לסחר. בשנת 2020 אימצה הממשלה שינוי מדיניות, ולפיו אפשר להביא עובדים זרים באשרת "מומחה" רק ממדינות בעלות תוצר הגבוה מזה של ישראל, ואשר עושות מאמצים נאותים להילחם בסחר בבני אדם.

ארגוני חברה אזרחית דיווחו כי עובדים זרים "מומחים" המשיכו להיות חשופים לסחר מכיוון שאין ביכולתם להחליף מעסיק. רוב העובדים הזרים רשאים להחליף מעסיק ללא אישור של מעסיקם הקודם, אך עובדים זרים בבניין הוגבלו ביכולתם להחליף מעסיק לתאריך מוגדר בכל רבעון, אלא אם קיבלו את אישור מעסיקם להחליף מעסיק. ארגוני חברה אזרחית דיווחו על הסכמים של הממשלה עם ארגוני מעסיקים סיניים פרטיים, המחייבים עובדים בענף הבנייה לשלם למגייסי עובדים מורשים שכר טרחה ועלויות, מה שעלול להגדיל את חובם ואת פגיעותם לעבודות כפייה. ארגון חברה אזרחית דיווח גם כי בכמה מקרים אילצה חברה טורקית מהגרי עבודה לחתום על שטר חוב; לפחות במקרה אחד עם

סימנים של עבודת כפייה לא חקרה חוליית הסחר במשטרה את המקרה כאשר דווח עליו, והממשלה העניקה מעמד קורבן רק לאחר שהעובד הגיש עתירה לבית המשפט העליון.

במהלך תקופת הדיווח העבירה הממשלה את הגורם ברשות האוכלוסין וההגירה האחראי לפיקוח על חברות הבנייה למשימות סיוע בהגבלות הקורונה, והותירה את העובדים ללא אמצעים חלופיים. נוהלי רשות האוכלוסין וההגירה עבור סוכנויות כוח אדם בענף הסיעוד הביתי המשיכו לחייב כל סוכנות להעסיק עובד סוציאלי מוסמך שיהיה אחראי לפקח על תנאי המטפלים הזרים, כולל ביקורי בית, וליידע את הרשויות הרלוונטיות על הפרות עבודה. אף שהממשלה טענה כי הוויזות של העובדים אינן מקושרות למעסיק ספציפי, מדיניות הממשלה מגבילה את יכולת המטפלים הזרים להחליף מעסיק משום שהיא מתירה להם לעבוד רק באזור גאוגרפי ספציפי, מונעת מהם להחליף מעסיק יותר משלוש פעמים, ומונעת מהם להחליף מעסיק אם שהותם בישראל ארוכה מ-63 חודשים. ארגוני חברה אזרחית דיווחו כי יותר מ-68,000 עובדים זרים הועסקו תחת הסדרים שאינם מאפשרים להם להחליף מעסיק בענף הסיעוד או שמגבילים באופן דרמטי את יכולתם לעשות זאת. הארגונים דיווחו גם כי אם מטפל זר עוזב את מעסיקו במפתיע, גם אם הסיבה היא אלימות פיזית או מינית, מדיניות הממשלה מתירה למעסיקים לבטל חד-צדדית את הוויזה שלו, ומטפלים זרים אינם זכאים לשימוע הגירה.

במהלך תקופת הדיווח נדרשו מטפלים להישאר בבתים של מעסיקיהם במהלך סגרי הקורונה; כאשר ניתנו הקלות לסגרים שחלו על כולם, כולל על המעסיקים של המטפלים, דרשה הממשלה שהמטפלים יישארו בבית המעסיק גם בימי החופשה שלהם, מצב שהגדיל עוד יותר את פגיעות המטפלים לסחר.

בדצמבר 2020 אימצה רשות האוכלוסין וההגירה מדיניות חדשה בנוגע להיתרי עבודה של פלסטינים בענף הבנייה המאפשרים לעובדים פלסטינים להחליף מעסיק ביתר קלות; עם זאת, ארגוני חברה אזרחית דיווחו כי המדיניות החדשה נתנה דגש עודף לענף הבנייה על חשבון ענפים אחרים כמו חקלאות, וכי הממשלה לא נקטה מספיק צעדים כדי ליידע את העובדים הפלסטינים על שינוי המדיניות או ליישם מנגנונים שיקלו על תהליך חיפוש העבודה. מכיוון שהממשלה לא הציגה מדיניות קבועה לתהליכי פליטים והגירה, מבקשי מקלט ומהגרים - כולל נפגעי סחר פוטנציאליים - לא היו זכאים להטבות סוציאליות כמו פיצויי אבטלה וביטוח בריאות שמקושרים למקום העבודה ואי-אפשר להשיגם אחרת, מאז שהגיעו לישראל. היעדר הטבות סוציאליות הגביר עוד יותר את הפגיעות של אוכלוסייה זו לסחר.

רשות האוכלוסין וההגירה, בשיתוף פעולה עם ארגון חברה אזרחית, המשיכה להפעיל מוקד הזמין 24 שעות ביממה כדי לסייע לעובדים זרים ששהו בישראל במסגרת הסכמים בילטרליים. במוקד הועסקו 13 מתורגמנים בתשע שפות: סינית, תאילנדית, בולגרית, רוסית, נפאלית, סנגלית, רומנית, אוקראינית וטורקית. בשנת 2020 קיבל המוקד 2,874 שיחות; בדומה לשנים קודמות, מרבית השיחות היו מעובדי בניין סינים (1,828 שיחות). לא הוקם מוקד דומה עבור כ-117,000 מהגרי העבודה החוקיים שעבדו בישראל דרך חברות גיוס פרטיות, וגם לא עבור כ-148,000 העובדים הפלסטינים שעבדו בישראל ובהתנחלויות בגדה המערבית.

הקו החם של המועצה לשלום הילד שטיפל בעבירות ברשת נגד ילדים, דיווח כי טיפל ביותר מ-10,000 תיקים בשנת 2020, עלייה מ-7,665 תיקים בשנת 2019; עם זאת, המוקד לא דיווח על זיהוי מקרים החשודים כמקרי סחר. כמו בשנים קודמות גם השנה לא ניהלה הממשלה מוקד נפרד לילדים קורבנות פוטנציאליים מכל סוגי הסחר. הממשלה ניהלה גם מוקד חירום לנשים ונערות בזנות שסיפק הפניות לסיוע חירום ועזרה פסיכולוגית; הממשלה לא דיווחה האם המוקד קיבל שיחות בשנת 2020. הממשלה עשתה מאמצים לצמצם את הביקוש לשירותי מין בתשלום באמצעות קמפיין להעלאת מודעות בעברית ובערבית על שצריכת מין בתשלום אינה חוקית בישראל ובאמצעות פעולות נגד 24 אתרים המפרסמים שירותי מין בתשלום. הממשלה לא דיווחה על מאמצים למניעת תירות מין בילדים.

פרופילים של סחר בבני אדם

כפי שדווח במהלך חמש השנים האחרונות, הסוחרים בבני אדם מנצלים קורבנות שמגיעים מתוך ישראל ומחוצה לה. פלסטינים ועובדים זרים, בעיקר מזרח ודרום מזרח אסיה, מזרח אירופה וברית המועצות לשעבר, מהגרים לישראל לעבודה זמנית בבניין, חקלאות וסיעוד, וסוחרים אדם מנצלים חלק מהעובדים הללו לעבודות כפייה. עד מרץ 2021 נתונים מממשלת ישראל ומארגוני חברה אזרחית מלמדים שיש בישראל 265,000 עובדים זרים חוקיים ו-93,000 שאינם אזרחים, רבים מהם ללא מעמד חוקי, כולל עובדים פלסטינים בישראל ובהתנחלויות בגדה המערבית. בשל מגבלות תנועה שהוטלו בעקבות הקורונה, פחת מספר העובדים הזרים שנכנסו לישראל בשנת 2020 ב-12,476 בהשוואה לשנת 2019. מעסיקים ישראלים וזרים בענף הבנייה מנצלים עובדים זרים, ובעיקר גברים טורקים, סינים, פלסטינים, רוסים, אוקראינים וסרבים. העובדים בענף זה סובלים מהפרות זכויות עבודה ומניצול לרעה וחשופים לסחר בבני אדם. ישנם מעסיקים בתחום הבנייה שגובים מעובדים פלסטינים עמלות ושכר טרחה באופן לא חוקי, ובמקרים רבים מעסיקים משכירים עובדים פלסטינים למקומות עבודה אחרים שלא כדין; עובדים אלה חשופים לעבודות כפייה. למעט העובדים בתחום הבנייה, מערכת היתרי העבודה של הפלסטינים מתבססת על המעסיק ומקשרת עובדים פלסטינים למעסיקים ספציפיים, מה שמאפשר לחלק מהמעסיקים לנצל עובדים בעבודות כפייה. יתרה מזו: כתנאי להיתרי שהייה בלילה, המעסיקים לוקחים את תעודות הזהות לחלק מ-19,000 העובדים הפלסטינים, ובכך מגבילים למעשה את תנועתם בישראל. כ-1,000 עובדי היום הירדנים חשופים לעבודות כפייה בבנייה, בחקלאות ובענפים אחרים, בעיקר בעיר הנופש אילת, בגלל מגבלות על היתרי כניסה והבידוד הגאוגרפי של אילת. סוחרים אדם אילצו גברים ונשים תאילנדים לעבודות כפייה בענף החקלאות בישראל, לאחר שכפו עליהם תנאים של שעות עבודה ארוכות, ללא הפסקות או ימי מנוחה, לקחו מהם את הדרכונים, סיפקו תנאי מחיה ירודים והקשו עליהם להחליף מעסיק עקב אישורי העבודה המוגבלים. סוחרים אדם בענף החקלאות גייסו סטודנטים לחקלאות שרצו להשתתף בתוכנית לימודית חקלאית וקיבלו אשרות סטודנט, ואילצו אותם עם הגעתם לעבוד בענף, כשהם מנסים לעקוף כך את תנאי ההסכמים הביטחוניים. משקיפים דיווחו כי התוכניות אינן כוללות תכנים אקדמיים, וכי הסטודנטים חויבו בשכר לימוד - שלפי ארגוני חברה אזרחית היו בפועל דמי גיוס - של עד 11,000 שקל (3,420 דולר), מה שיצר למעשה מצב של שעבוד חוב. במהלך השנתיים האחרונות זוהו קורבנות

סחר בארבע מתוך שש תוכניות החקלאות האקדמיות בישראל, כולל קבוצה של סטודנטים להנדסה חקלאית מגוואטמלה והונדורס בשנת 2020.

מטפלים זרים חשופים מאוד לעבודות כפייה בשל היותם מבודדים בתוך מגורים פרטיים ונעדרי הגנה מכוח דיני העבודה; ארגוני חברה אזרחית מקומיים מדווחים כי סוחרים כפו על מטפלים זרים דמי גיוס מופרזים, חוזי עבודה במרמה, שעות עבודה ארוכות, החרמת דרכונים, שכר נמוך, אלימות פיזית, הטרדות מיניות והתעללות, מניעת פיצויי פיטורים ותנאי מגורים ירודים, כולל בחלק מהמקרים מגורים באותו חדר של המעסיק המטופל. מטפלים זרים הם הפלח הגדול ביותר מכלל העובדים הזרים החוקיים במדינה; הרוב המכריע של העובדים הללו הן נשים.

במהלך תקופת הדיווח, דיווחו ארגוני חברה אזרחית כי חברות בנייה סיניות וטורקיות בישראל אילצו עובדים סינים וטורקים לעבוד תחת איום של שעבוד חוב או כפיית שטר חוב. עובדים זרים שנכנסו לישראל תחת אשרת "מומחה" (הליך אשרה שנועד להקל על גיוס עובדים מיומנים ביותר לשם איוש משרות שקשה למצוא להן אנשים עם כישורים הולמים) נחשפו לסכנת סחר, מכיוון שענף הייצור נוטה לנצל את מערכת הוויזה לגיוס עובדים לתפקידים בשכר נמוך. על פי ההערכות, כ-7,000 עובדים זרים שנכנסו בוויזת "מומחים" בשנת 2020, בעיקר ממדינות שמתאפיינות בהכנסה נמוכה, נאלצו לשלם דמי גיוס שהסתכמו ב-98,350 שקל (30,610 דולר). רשת של סוכנויות כוח אדם מגייסות עובדים לישראל באמצעות הליך כוזב של בקשה למקלט, גובות מהעובדים דמי תיווך גבוהים, ומוכרות להם מסמכים מזויפים; עובדים אלה חשופים לניצול. מדיניות הממשלה לסרב לבקשות מקלט במסלול מקוצר הובילה להפחתת הבקשות מאוקראינה וגאורגיה אולם במקומן עלה מספרם של עובדים מרוסיה ומולדובה שהראו דפוס פעולה דומה.

על פי הדיווחים, ילדים בדואים ישראלים נחשפים לעבודות כפייה וחווים שעות עבודה ארוכות ואלימות פיזית. בתקופת הדיווח דיווחו ארגוני חברה אזרחית על עלייה במספר הילדים הפלסטינים המנוצלים לקבצנות כפויה במחוז הצפון ובירושלים. ארגוני חברה אזרחית דיווחו גם על מספר גדול של ילדים ערבים בישראל שנוצלו בצורות שונות של עבודה נצלנית במהלך תקופת הדיווח, עקב סגירת בתי ספר בשל הקורונה; הארגונים ציינו שיש חשש שרבים מהילדים האלה לא יחזרו לבית הספר, בגלל העלייה בניצולם למטרות עבודה.

מהגרים ומבקשי מקלט אריתראים וסודנים חשופים מאוד לסחר בבני אדם למטרות זנות ועבודה בישראל. עד מרץ 2021 היו בישראל כ-31,000 מהגרים ומבקשי מקלט מאפריקה, רובם מאריתראה או מסודן. על פי ארגוני חברה אזרחית, מהגרים ומבקשי מקלט אלה נחשפו לסיכון גובר לסחר בגלל יישום חוק הפיקדון שהפחית את שכר הנטו שלהם; הממשלה ביטלה את החוק הזה באפריל 2020, אך לא הצליחה להחזיר את כל הכספים לעובדים בשל התנהלות מרמה מצד המעסיקים. ארגוני חברה אזרחית דיווחו כי בגלל המגפה, כמעט 80% מאוכלוסייה זו חוו סוג של אבטלה, מה שהגדיל את הסיכון שלהם לניצול. המצוקה הכלכלית בקרב נשים באוכלוסייה זו, ובמיוחד נשים אריתראיות, מגבירה מאוד את פגיעותן לסחר מיני. כ-400 מבקשות מקלט היו מעורבות במתן שירותי מין לצורכי הישרדות לפני המגפה; לפי הערכת הממשלה, הנתון שולש במהלך שנת 2020. מאז 2007 נכנסו אלפי מהגרים אפריקאים לישראל דרך חצי האי סיני. זרם

המהגרים הללו לישראל, שבשיאו הגיע ליותר מ-17,000 בשנת 2011, ירד באופן דרמטי לאפס בשנת 2017. רבים מהמהגרים הללו נחטפו בסני על ידי ארגוני פשע לפני שהגיעו לישראל, ועברו התעללות קשה, כולל עבודת כפייה וסחר מיני. בשנת 2020 דיווח ארגון חברה אזרחית כי מתוך כ-4,000–5,000 מהגרים אלה שעדיין נמצאים בישראל, הממשלה הכירה רק בכ-400–500 כקורבנות סחר, אך המספר האמיתי גבוה בהרבה.

ילדים ישראלים, נשים ונערות בדואיות ופלסטיניות, נשים זרות וטרנסג'נדרים בוגרים וילדים, חשופים לסחר מיני בישראל. סוחרים משתמשים ברשתות חברתיות, כולל אפליקציות היכרויות, פורומים וחדרי צ'אט מקוונים וקבוצות פייסבוק, כדי לנצל ילדות ונשים לסחר מיני. לפי דיווח של ארגון חברה אזרחית, בשנת 2020 היו בישראל כ-3,000 קורבנות כתוצאה מסחר מיני בילדים ישראלים. נשים וילדות בדואיות ופלסטיניות מהגדה המערבית חשופות לסחר מיני וסחר עבודה, לאחר שבני משפחה כופים עליהן להתחתן עם גברים מבוגרים; נשים ונערות אלו חוות התעללות פיזית ומינית, אימים באלימות והגבלת תנועתן. נשים רוסיות, אוקראיניות, אריתראיות ואתיופיות חשופות גם הן לסחר מיני וסחר עבודה דרך נישואי כפייה שאורגנו דרך האינטרנט. ארגוני חברה אזרחית מדווחים כי בישראל יש גברים ונערים פלסטינים מקהילת הלהט"ב+ החשופים להתעללות ולניצול מיני בגלל היעדר מעמד חוקי ובשל הגבלות על פלסטינים לעבוד בישראל. יש נשים ונערות טרנסג'נדריות ישראליות שפונות לעסוק בשירותי מין בתשלום כדי שיוכלו להרשות לעצמן טיפול מותאם למגדר. ישנם ילדים טרנסג'נדרים, חלקם בני 13 בלבד, שרבים מהם ברחו מהבית, המגיעים לחסותן של נשים טרנסג'נדריות המעניקות שירותי מין בתשלום, כאשר לפעמים "החסות" כוללת ניצול של אותם ילדים טרנסג'נדרים לשירותי מין בתשלום.

סוחרי אדם מביאים נשים ממזרח אירופה וברית המועצות לשעבר, סין, גאנה, וכן נשים אריתראיות, לסחר מיני בישראל; חלק מהנשים מגיעות תחת אשרת תיירות לעבוד בשירותי מין בתשלום מרצונן - במיוחד בעיר הנופש הדרומית אילת - אך סוחרי המין בסופו של דבר מנצלים גם אותן. על פי הדיווחים, חלק מהסוחרים מגייסים קורבנות סחר מיני במסווה של הצעות עבודה כוזבות, מרמות או מטעות דרך האינטרנט, לפעמים דרך אתרי גיוס עובדים לגיטימיים. במהלך תקופת הדיווח, הרשויות הישראליות הגישו כתב אישום נגד אדם שנחשד כי החזיק אנשים בתנאי עבדות בזמן שניהל כת דתית, במסגרתה אילץ נשים וילדים להעביר את כל ההכנסות שלהם אליו ולבצע עבודות בית שלא מרצונם החופשי; לפי הדיווחים בתקשורת, נטען כי החשוד גם ניצל מינית את הקורבנות.